ACADEMIA ROMÂNĂ
SECRETAR GENERAL

Precizări cu privire la imobilul „Casa Coandă” urmare a materialelor prezentate în emisiunea „Deschide lumea“ de la Realitatea TV din 5 februarie 2013

Cu privire la patrimoniul Academiei Române

Înființată în anul 1866 sub denumirea de Societatea Literară Română, reorganizată în 1867 în Societatea Academică Română și apoi în 1879 în Academia Română, independentă, autonomă, cu venituri proprii, este transformată în anul 1948 în instituție de stat cu denumirea Academia Republicii Populare Române.

În urma acestei transformări, averile Academiei Române (bunuri mobile- acțiuni, titluri, rente, depozite și bunuri imobile- terenuri agricole și terenuri silvice provenite din donaţiile multor persoane, mari intelectuali sau oameni de rând ai ţării, şi nu de la statul român) trec în administrarea unor ministere (Ministerul Agriculturii, Ministerul Învățământului Public, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Silviculturii, Ministerul Artelor și Informațiilor), fără independență în acțiunile sale, fără autonomie și fără venituri.

Din anul 1990, Academia Română, în baza Decretului-Lege nr. 4/1990, se transformă în instituție de interes public cu personalitate juridică de drept public, autonomă, dar fără o reală autonomie, fiind finanțată de la bugetul de stat, cu posibilitatea de a deține bunuri mobile și imobile, dobândite cu titlu de proprietate.

În realitate, acest drept a fost recunoscut de statul român numai din anul 2004 prin Legea nr. 564, după 14 ani de la apariția Legii nr. 18/1990, prin care Academia Română ar fi putut să dobândească proprietățile agricole și silvice și după 3 ani de la apariția Legii nr. 10/2001 prin care ar fi putut recupereze înapoi proprietățile imobiliare.

Deși Academia Română a notificat, începând cu anul 1991, toate entitățile deținătoare ale clădirilor și ale terenurilor agricole și silvice ale Academiei Române, acestea au respins rând pe rând notificările instituţiei. Chiar și instanțele de judecată au respins acțiunile Academiei Române prin hotărâri definitive și irevocabile. Motivul acestor decizii a fost acela că Academia Română este o instituție publică și nu are dreptul să-și recupereze proprietățile confiscate abuziv în anul 1948 de către statul comunist.

În cazul în care statul post (neo) comunist ar fi avut disponibilitatea de a sprijini recuperarea proprietăţilor Academiei Române (şi nu numai) ar fi trebuit să emită o lege cu un singur articol în care să se stipuleze „*proprietăţile Academiei Române preluate în administrare de statul comunist prin Decizia Consiliului de Miniştri din 2.11.1948 se restituie în termen de..., de la publicarea prezentei legi în M.O. al României*”.

În fapt, statul român ce a făcut după 1989 ?

Frânturi, cilimituri de reglementare care, au apărut după 1989 mai degrabă, au stimulat fărădelegea, stoparea şi, în cele mai multe cazuri frânarea sau chiar încălcarea „aşaziselor legi ale proprietăţii".

Cu privire la donaţia Coandă

În anul 1969, Popovici Aida Maria Elena, fiica Generalului Constantin Coandă, donează Academiei Române *"cota indiviză de ½- jumătate- din suprafața totală a întregului teren pe care este construit imobilul din București, Bldul. Ana Ipătescu nr. 29-29 Bis, Sectorul 1, în suprafață de 428,30 mp (...), apartamentul situat la etajul 1 al imobilului care se compune din 7/șapte/ camere, holl, bae, WC., spălătoria nr. 1, pivnița nr. 1 și 2, o cameră de locuit alăturată de pivniță și un WC, toate situate la subsolul imobilului, compartimentul de pod nr.1, bucătăria și două camere de serviciu situate la mansardă precum și cota parte indiviză din părțile comune ale întregului imobil precum și dreptul de folosință asupra tuturor porțiunilor din imobil care prin natura lor sînt în proprietate comună"* (conform Actului de Donație).

Prin Ordinul nr. 26/1980, Preşedintele Academiei Române, la ordinul C.C. al P.C.R, cedează apartamentul din Casa Coandă Secției Gospodăriei de Partid a Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Precizăm faptul că în imobilul Coandă Academia Română, în perioada 1970-1979, a organizat, așa cum a solicitat în 1969, prin cererea olografă, doamna Maria Popovici, un muzeu în care a expus *"viața părintelui meu Constantin Coandă, precum și activitatea științifică a fratelui meu, inginerul Henri Coandă"*. Muzeul "Henri Coandă" a fost înființat de Academia Română în baza Hotărârii Consiliului de Miniștri nr. 1518/1970.

Astfel, Muzeul Coandă a fost înfiinţat de Academia Română însă a fosti desfiinţat de statul român, la comanda C.C. al P.C.R din anul 1979.

După predarea imobilului, Academia Română, în anul 1979, împrumută în baza Contractului nr. 3183/1979 și a Protocolului nr. 704/1990, Colecția Coandă (scrisori, fotografii, articole etc.) Muzeului Tehnic "ing. D. Leonida"- unde se află și astăzi.

Cu privire la acțiunile de reîntregire a patrimoniului Academiei Române

În anul 2001, prin Notificarea nr. 3158/9.11.2001, înregistrată la Academia Română și nr. 6210/2001 înregistrată la R.A. Locato, a solicitat "*retrocedarea clădirii care ne-a aparținut, situată în B-dul. Ana Ipătescu nr. 29-29 bis, sector 1".*

Prin Decizia nr. 21/10.01.2002, R.A. Locato a respins notificarea Academiei Române.

Urmează acțiuni în instanță, unde Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 7964/13.10.2005, menține prin hotărâre irevocabilă Decizia Civilă nr. 1085/A din 24.05.2004 a Curții

de Apel Bucureşti prin care respinge ca nefondată cererea Academiei Române împotriva R.A.-A.P.P.S cu privire la restituirea a jumătate din acest imobil.

După 17 ani în care a depus eforturi continue și a epuizat toate căile existente pentru recuperarea acestui apartament din imobilul Coandă, Academia Română a hotărât, prin aprobarea Biroului Prezidiului din data de 19 decembrie 2007, să cesioneze dreptul său de proprietate către doamna Slivinschi Maria.

Această cesiune a fost necesară şi pentru ca Academia Română să salveze Institutul "Gh.Şincai" din Târgu-Mureş, aruncat în stradă de autoritătile judetene udemeriste, institut cu 30 de cercetători care au ca program de cercetare atât de important pentru această zonă, după cum şi în aceste zile se poate uşor observa, cu privire la limba, literature şi traditiile româneşti.

S-au respectat toate prevederile legale în ceea ce privește aprobarea, încheierea actelor și încasarea banilor, acțiuni care s-au desfășurat la notariat și prin bancă.

Precizăm că Academia Română, în calitate de proprietar, pentru a-și recupera proprietățile, a întreprins toate demersurile legale și necesare, iar contractul de cesiune a reprezentat pentru Academia Română una dintre modalități.

În final, apreciez faptul că în societatea românească, atât de puternic afectată în fibra sa cea mai importantă – conduita – mai are şi oameni de şi cu onoare, dar, din păcate, din ce în ce mai puţini, care, cu profund regret, constat că sunt, însă, terfeliţi, pentru a fi aliniaţi în rândul delatorilor prin diverse acțiuni de defăimare.

Secretar General,
Acad. Păun Ion Otiman